

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 344/2010-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. S., V., a sťažnosť PaedDr. J. S., V., zastúpených spoločnosťou G., s. r. o., K., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. I. T., vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv na prístup k súdu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 K 92/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. S. a PaedDr. J. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2010 doručená sťažnosť Ing. J. S., V. (ďalej len „sťažovateľ“), a sťažnosť PaedDr. J. S., V. (ďalej len „sťažovateľka“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv na prístup k súdu a na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 46 ods. 1 ústavy postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ alebo „konkurzný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 K 92/2004.

Keďže sťažnosti sa týkali postupu toho istého krajského súdu v identickom konaní a skutkovo a právne spolu súviseli, ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 344/2010-16 z 9. septembra 2010 v záujme hospodárnosti konania spojil obe veci sťažovateľov na spoločné konanie.

Zo sťažností vyplynulo, že sťažovateľ je úpadcom v konkurznom konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 6 K 92/2004 (ďalej aj „konkurzné konanie“) a sťažovateľka je manželkou úpadcu (sťažovateľa) v konkurznom konaní. Sťažovateľ sa 15. februára 2010 dozvedel, že krajský súd uznesením č. k. 6 K 92/2004-182 zo 17. decembra 2009 schválil konečnú správu s vyúčtovaním odmeny a výdavkov správcu konkurznej podstaty z 10. februára 2009.

Podľa názoru sťažovateľov v konkurznom konaní došlo „k viacnásobnému porušeniu práv“ sťažovateľov dávajúc do pozornosti tieto skutočnosti:

„Úpadca a neskôr aj sťažovateľka zistili, že konkurz vykonával a majetok speňažoval správca, ktorý mal od 4.4.2006 pozastavenú činnosť. O tom predkladáme kópiu výpisu zo zoznamu správcov, vyhotoveného Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 25.1.2010... Správca s pozastavenou činnosťou predal podiel úpadcu na rodinnom dome, a to podľa Opatrenia súdu zo dňa 5.2.2008 (6K 92/2004-92). Súd sa v tomto opatrení odvoláva na schôdzou konkurzných veriteľov schválený plán speňažovania, pričom tento plán počítal len s 2 kolami a nie so 4 kolami, ako je to uvedené vo výroku opatrenia. Napriek tomu takéto opatrenie vydal. Pravdepodobne uvedomujúc si svoje pochybenie súd dňa 26.3.2008 pod sp.zn.: 6K 92/2004-99 oznámil správcovi, že predaj nehnuteľnosti realizoval v rozpore so schváleným plánom speňaženia na schôdzi konkurzných veriteľov dňa 26.6.2006 v 4 kolách (schválené boli len dve kolá predaja). Napriek tomu súd nezákonný predaj nehnuteľností nezrušil ani nevykonal iné opatrenie na nápravu.

Krajský súd... konal s JUDr. B. ako so správcom konkurznej podstaty (a akceptoval jeho úkony vykonávané v konkurznom konaní), hoci po 4.4.2006 pán JUDr. B. nemohol

vykonávať činnosť správcu konkurznej podstaty, pretože mal pozastavenú činnosť. Krajský súd sa s touto skutočnosťou, hoci mu musela byť (a nepochybne aj bola) známa, žiadnym spôsobom nevysporiadal. Porušovateľ dokonca priznal správcovi konkurznej podstaty aj odmenu za jeho činnosť !!!

Správca pri speňažovaní majetku úpadcu postupoval v rozpore so zákonom. Správca v konečnej správe konštatuje, že do podstaty zaradil aj ½ nehnuteľností vedených na LV č. 103, k.ú. V. z dôvodu, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, ktoré bolo zrušené rozsudkom Okresného súdu v Trebišove, sp.zn. 11C 534/98 zo dňa 15.04.1998... nemalo byť vyporiadané. K vyporiadaniu BSM však došlo, o čom svedčí Notárska zápisnica N 60/2000, Nz 60/2000 napísaná v Trebišove dňa 16.3.2000... Návrh na vklad tejto dohody do katastra nehnuteľností bol podaný dňa 04.03.2003 a bol zaevidovaný na Správe katastra T. pod V-1245/03. Správa katastra v T. v rozpore so zákonom prerušila konanie o zápise dohody o vyporiadaní BSM do katastra nehnuteľností, pričom následne dohoda manželov o vyporiadaní BSM nebola zapísaná do katastra nehnuteľností. O zahrnutí nehnuteľností do konkurznej podstaty mal správca informovať aj sťažovateľku, pretože táto mala právo podať žalobu o vylúčenie vecí z podstaty (§ 19 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní (328/1991 Zb.)). Správca konkurznej podstaty tak nikdy neurobil, čím svojím postupom porušil práva sťažovateľky na vylúčenie vecí z konkurzného konania. Súd... porušil práva sťažovateľky vlastniť majetok, keď takýto postup akceptoval...

Odhladnuc od toho, že BSM sťažovateľky a úpadcu bolo dohodu vyporiadané, aj v prípade, ak nedošlo k právoplatnej zmene vlastníckych práv k nehnuteľnostiam z dôvodu chýbajúceho zápisu do katastra nehnuteľností... správca nepostupoval pri predaji týchto nehnuteľností v súlade so zákonom... Podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností v takom prípade bola sťažovateľka, voči ktorej mal správca zákonnú povinnosť, upovedomiť ju ako spoluvlastníka o možnosti uplatniť si svoje zákonné predkupné právo. Sám správca poukazuje na to, že mal sťažovateľku na jej predkupné právo upozorniť listom z 6.7.2007, ktorý bol do spisu založený až 16.11.2007. Takýto list nebol sťažovateľke ako podielovému spoluvlastníkovi nikdy doručený, preto si nemala možnosť uplatniť svoje zákonné predkupné právo k majetku, resp. jeho časti patriacej do konkurznej podstaty...

... správca nesprávne postupoval aj pri stanovovaní hodnoty spoluvlastníckeho podielu, ktorý predával a ktorý mal (ak nepovažoval dohodu o vyporiadaní BSM sa platnú a účinnú) ponúknuť druhému spoluvlastníkovi. ...

Poukazujeme na to, že na pojednávaní (o prejednaní konečnej správy a vyúčtovania odmeny a výdavkov správcu, pozn.) nebol prítomný sťažovateľ, pretože cestou na pojednávanie mal dopravnú nehodu a pojednávania sa z tohto dôvodu nemohol zúčastniť. Máme za to, že prejednaním veci bez účasti sťažovateľa bolo sťažovateľa odňaté právo konať pred súdom vo vlastnej veci podľa článku 48 ods. 2 Ústavy.

Správca konkurznej podstaty realizoval predaj v nehnuteľnosti v 4 kolách, v rozpore so schváleným plánom speňaženia... o čom svedčí list sudkyne Krajského súdu, JUDr. D. B. z 26.3.2008, č.k.: 6K 92/2004-99, ktorým na túto nezrovnalosť upozorňuje správcu. Máme za to, že ak bola nehnuteľnosť ponúkaná na predaj vo viacerých kolách za rôzne vyvolávacie ceny, vždy tu bola povinnosť ponúknuť ju spoluvlastníkovi na predaj - za aktuálnu cenu. Túto povinnosť správcovi ukladá aj plán speňaženia majetku úpadcu zo dňa 11.05.2006, schválený na schôdzi veriteľov dňa 26.06.2006, ktorý v bode IV. upravuje predkupné právo spoluvlastníkov. Podľa tohto bodu je správca povinný upozorniť podielového spoluvlastníka nehnuteľnosti na možnosť uplatnenia predkupného práva, pričom správca si túto povinnosť ani v 3. a 4. kole nesplnil. V zápisnici z pojednávania z 21.06.2009 správca priznáva iba zaslanie výzvy na uplatnenie predkupného práva v prvom kole speňažovania nehnuteľnosti. ...

Nepochybne s právom v rozpore je aj skutočnosť, že v 4. kole nebola ustanovená žiadna lehota na podávanie ponúk na kúpu a predaj nehnuteľností. K predaju došlo ešte v deň vydania inzerátu, čo potvrdzuje konštrukcie o prinajmenej záhadných okolnostiach... predaja podielu úpadcu na nehnuteľnostiach. Výrok opatrenia, ktorým súd schválil predaj bez preskúmania zákonných náležitostí dňa 5.2.2008 vykazuje zjavné právne vady a je nezákonný. Odôvodnenie opatrenia neposkytuje v podstate žiadnu relevantnú skutkovú a právnu oporu opatreniu. ... Takéto opatrenie je nepreskúmateľné.

Správca konkurznej podstaty nedoručil sťažovateľke nasledovné listiny, ktoré jej v zmysle zákona o konkurze a vyrovnaní (napr. § 27d) ako spoluvlastníkovi nehnuteľnosti museli byť doručované:

- Poučenie o tom, že sporné nehnuteľnosti boli zapísané do súpisu majetku úpadcu,

- uznesenie, ktorým by bola sťažovateľka vyzvaná na podanie vylučovacej žaloby proti správcovi v určitej lehote spolu s písomným poučením o následkoch nepodania vylučovacej žaloby.

V konkurznom spise nie je o splnení si týchto povinností zo strany správcu žiadna zmienka...“

Podľa názoru sťažovateľov: „... v doterajšom priebehu konkurzného konania došlo k opakovaným závažným hmotnoprávnym a procesnoprávnym pochybeniam (ak nie priamo k machináciám), ktoré zakladajú neplatnosť rozhodnutí správcu podstaty a konkurzného súdu. ...v tomto konkurznom konaní je potrebné nanovo vykonať všetky právne úkony, ktoré boli vykonané správcom od 4.4.2006, t.j. odo dňa, keď mal pozastavenú činnosť, v opačnom prípade ide o nezákonné konanie zakladajúce zodpovednosť správcu ako aj štátu (konkurzného súdu). Nemožno vylúčiť, že niektorými rozhodnutiami došlo k spáchaniu trestného činu.“

Na základe výzvy ústavného súdu z 10. augusta 2010 na odstránenie nedostatkov podania sťažovateľa prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním doručeným ústavnému súdu 17. augusta 2010 sťažnosti argumentačne doplnili a zároveň upravili ich petit.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľa zhodne navrhli, aby ústavný súd ich sťažnosti prijal na ďalšie konanie a následne nálezom rozhodol tak, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 K 92/2004 bolo porušené základné právo sťažovateľov vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a ich základné práva na prístup k súdu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, aby zrušil opatrenie krajského súdu č. k. 6 K 92/2004-92 z 5. februára 2008 a uznesenie krajského súdu č. k. 6 K 92/2004-182 zo 17. decembra 2009 a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľa zároveň žiadali priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 33 000 € pre sťažovateľa a v sume 40 000 € pre sťažovateľku, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,31 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V sťažnostiach je výrazne oddelený petit od ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia (petit), ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označili za porušovateľa svojich práv (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05), keď navyše znenie petitu sťažnosti vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľov nemá ústavný súd dôvod spochybňovať.

Z obsahu sťažností, ale najmä zo sťažnostných návrhov (petitov) vyplýva, že sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 K 92/2004. Z hľadiska uplatnenej argumentácie ich sťažnostné námietky smerujú proti opatreniu krajského súdu č. k. 6 K 92/2004-92 z 5. februára 2008 a proti uzneseniu krajského súdu č. k. 6 K 92/2004-182 zo 17. decembra 2009.

1. Sťažnosť sťažovateľa treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie uvedenej kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Uznesenie krajského súdu č. k. 6 K 92/2004-182 zo 17. decembra 2009, ktorým bola schválená konečná správa a vyúčtovanie odmeny a výdavkov správcu konkurznej podstaty, sťažovateľ napadol odvolaním, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4 Obo 28/2010 z 26. marca 2010 odmietol ako oneskorene podané. Sťažovateľ však najvyšší súd vo svojej sťažnosti neoznačil za účastníka konania pred ústavným súdom a nenamietal porušenie označených základných práv uznesením najvyššieho súdu z 26. marca 2010.

Skutočnosť, že sťažovateľ proti uzneseniu krajského súdu č. k. 6 K 92/2004-182 zo 17. decembra 2009 podal najvyššiemu súdu odvolanie, je z hľadiska plynutia lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu irelevantná, keďže sťažovateľ v sťažnosti neoznačil za účastníka konania najvyšší súd, ale krajský súd, a za predmet konania vymedzil porušenie označených základných práv krajským súdom (a jeho uznesením zo 17. decembra 2009). Pre plynutie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu je preto rozhodujúca skutočnosť,

kedy sa sťažovateľ o namietanom uznesení krajského súdu zo 17. decembra 2009 dozvedel. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že o namietanom uznesení krajského súdu sa dozvedel 15. februára 2010 a 24. februára 2010 proti nemu podal odvolanie. Preto sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 30. júna 2010 v časti, ktorou namietal porušenie svojich základných práv uznesením krajského súdu č. k. 6 K 92/2004-182 zo 17. decembra 2009, bola podaná zjavne po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Aj sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti opatreniu krajského súdu č. k. 6 K 92/2004-92 z 5. februára 2008 treba považovať za oneskorene podanú. Z prehľadu spisu krajského súdu sp. zn. 6 K 92/2004, ktorý je prílohou sťažností, vyplýva, že namietané opatrenie krajského súdu z 5. februára 2008 nadobudlo právoplatnosť 14. februára 2008. Preto sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 30. júna 2010 bola podaná dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

Ústavný súd nemožno považovať za ničím neobmedzeného strážcu ústavnosti, keďže aj ústavný súd pri plnení svojej základnej úlohy, ktorou je ochrana ústavnosti (čl. 124 ústavy), postupuje na základe ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobilom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy). Ako už ústavný súd opakovane uviedol, sťažnosť nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti (napr. I. ÚS 22/02). Ak teda sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty, táto ako oneskorená musela byť odmietnutá už pri jej predbežnom prerokovaní. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na jednu zo základných zásad práva, ktorou je „iura vigilantibus, non dormientibus prosunt“ („práva sú dané v prospech bdelych, a nie spiacych, t. j. v prospech tých, ktorí sa o svoje veci starajú“), vrátane zachovania lehoty na podanie sťažnosti pred ústavným súdom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

2. Pokiaľ ide o sťažnosť sťažovateľky, pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd z obsahu sťažnosti, ako aj z obsahu priložených listín nepochybne zistil, že sťažovateľka v konkurznom konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 6 K 92/2004 nemá postavenie účastníka konania, a teda nie je oprávnenou osobou na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (mutatis mutandis II. ÚS 113/02, III. ÚS 162/09).

Sťažovateľka vo svojich sťažnostných námietkach akcentovala predovšetkým tieto skutočnosti:

„1. Správca konkurznej podstaty mal pri vykonávaní úkonov v konkurznom konaní pozastavenú činnosť (od 4.4.2006) a napriek tomu vo veci konať.

2. Konkurzný súd nevykonal žiaden úkon smerujúci k tomu, aby správcovi konkurznej podstaty znemožnil konať v danej veci, keďže mal správca pozastavenú činnosť.

3. Správca konkurznej podstaty nepostupoval pri predaji majetku z konkurznej podstaty v súlade so zákonom (opakované porušenie predkupného práva sťažovateľky, nerešpektovanie počtu kôl na predaj majetku podľa plánu speňazenia a pod.).“

Krajský súd uznesením č. k. 6 K 92/2004-18 z 26. septembra 2005 vyhlásil konkurz na majetok úpadcu (sťažovateľa).

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“) účastníkmi konkurzu sú veritelia, ktorí podali návrh na vyhlásenie konkurzu, veritelia, ktorí prihlásili svoje pohľadávky podľa § 20 (ďalej len „konkurzní veritelia“), a dlžník.

Podľa § 7 ods. 2 ZKV účastníkmi konkurzu sa stanú aj veritelia pohľadávok proti podstate (§ 31 ods. 3) a veritelia pohľadávok podľa § 31 ods. 1 písm. a) až c), ak ich nárok nebol uspokojený a uplatnili pohľadávku na súde, ktorý vyhlásil konkurz, žalobou, prihláškou alebo ak sú zahrnutí do zoznamu na účely rozvrhu (§ 29 ods. 1).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh nevyplýva skutočnosť, že by sťažovateľka mala voči úpadcovi (sťažovateľovi) pohľadávku, ktorú by si uplatnila v konkurznom konaní

prihláškou na konkurznom súde alebo priamo u správcu, príp. žalobou. Ani z konečnej správy predloženej správcom konkurznej podstaty 12. februára 2009 nevyplýva skutočnosť, že by sťažovateľka bola ako veriteľka zahrnutá do zoznamu na účely rozvrhu. Podľa slov sťažovateľky o prebiehajúcom konkurznom konaní sa dozvedela až v roku 2009, hoci prebiehalo už od roku 2004, aj to len náhodou. Sťažovateľ jej túto skutočnosť neoznámil.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka nie je účastníčkou namietaného konkurzného konania, preto v ňom nemohlo dochádzať k porušovaniu jej základných práv alebo slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 205/04). Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľka nie je v okolnostiach prípadu aktívne vecne legitimovaná na podanie sťažnosti ústavnému súdu.

Keďže porušenie označených základných práv postupom a rozhodnutiami krajského súdu namietala v konaní pred ústavným súdom osoba odlišná od účastníka tohto súdneho konania, ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa ako oneskorene podanej, ako aj na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky ako podanej zjavne neoprávnenou osobou ústavný súd sa meritom veci, teda namietaným porušením označených základných práv sťažovateľov, bližšie zaoberať nemohol. Nad rámec odôvodnenia ústavný súd dodáva, že ak sú sťažovatelia toho názoru, že správca konkurznej podstaty im postupom v konkurznom konaní bez náležitej odbornej starostlivosti (prípadne porušením inej právnej povinnosti) spôsobil škodu, náhradu tejto škody si zákonom ustanoveným postupom mohli uplatňovať na všeobecnom súde v riadnom občianskom súdnom konaní.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v sťažnostiach nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2010